



*Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!*

**Евангелско четиво**

## 8 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА

*И като излезе Исус, видя много свят; и смилн се над тях и изцели болните им.*

*А на мръкване приближиха се до Него учениците Му и рекоха: тук мястото е пусто, и времето вече напредна; разпусни народа, за да идат по селата и си купят храна.*

*Но Исус им рече: няма нужда да отиват; дайте им вие да ядат.*

*А те му казват: ние нямаме тук само пет хляба и две риби.*

*Той рече: донесете Ми ги тук.*

*И, след като заповяда народу да насяда на тревата, взе петте хляба и двете риби, погледна към небето, благослови и, като разчупи, даде хлябовете на учениците, а учениците – на народа.*

*И ядоха всички и се наситиха; и дигнаха останали къшеш дванайсет пълни коша;*

*а ония, които ядоха, бяха около пет хиляди души, освен жени и деца. И веднага Исус накара учениците Си да влязат в кораба и да минат преди Него насреща, докле Той разпусне народа. (Мат.14:14-22)*

**Отеческо наследство**

## ЧУДЕСАТА

В Библията се говори за чудеса. Това са събития, които предизвикват удивление сред очевидците и свидетелстват за осовената намеса на Бога в живота на хората и в историята на творението изобщо. Но да се твърди, че те противоречат по някакъв начин на коя и да е наука, е колкото невярно, толкова и недоброразсъдено. Нали ние, вярващите в тях, винаги изрично сме подчертавали тяхната необичайност и свръхестественост. Никога не сме отричали и наличието на закони в света. Ние обаче вярваме, че над законите стои Законодател, Който понякога разкрива присъствието си и по друг, необикновен начин. За искрено вярващия не са нужни чудеса, за да поддържат вярата му. Той вижда Бога именно в естествения ред на нещата, в тяхната удивителна и чудна целесъобразност. Според блаж. Августин "целият свят е чудо, по-голямо и по-прекрасно от всичко, с което той е изпълнен". За древните хора Бог се разкрива в чудото, а в по-сетнешните епохи Той се разкрива в природата –

не там, където няма закон, тоест в чудесата, а именно там, където има закон.

Чудото е само един от пътищата на Божие откровение. Този път е краен и радикален и затова е твърде рядък. Все пак каквато и алергия да предизвиква у безбожниците споменаването на чудото, тя, по думите на дякон Андрей Күраев, не може да подкопае фундаменталния факт, че "както религията; така и науката могат да се изградят само на основата на доверие към известяването, че зад света на видимите за нас феномени се крие някаква реалност от идеално разумен порядък".

В евангелското четиво тази неделя също се говори за едно голямо чудо. Търсейки отдиш и покой, Исус и учениците Му преминали на северозточния бряг на Генисаретското море. Но хората, които ги следвали, заобиколяли по суша и отново ги намерили. „Смили се над тях Исус – разказва евангелистът – понеже бяха като овци, които нямат пастир, и захвана да ги поучава много” (Марк 6:34). Времето напреднало и тъй като хората, унсани да търсят и слушат Господа Исуса, не носели със себе си храна, Христос благословил петте хляба и двете риби, които имали учениците Му, и с тях нахранил петхилядното множество, а с остатъците от рибите и къшеите хляб напълнили 12 коша.

Нахранените по чудесен (чрез чудо) начин хора не били тръгнали след Христос, за да търсят храна. Те Го последвали в това пусто и отдалечено място, за да бъдат близо до Него, да се насладят на чудното Му слово, да намерят утеха и надежда, да получат изцеление на телесните си и душевни страдания. Но като търсени духовна храна, те получили и телесна, защото Бог никога не изоставя тези, които Го следват. Бог ще направи за нас и невъзможното, за да ни даде всичко, от което се нуждаем. Нека помним това. Нека го помним винаги, когато се готвим да загърбим Спасителя и да пренебрегнем духовните си потребности заради уж неотложните си материални нужди. Нека да търсим винаги и преди всичко близост и единение с Господа, защото Той е изворът на всяко благо – и духовно, и материално.

*Автор: Евещ. Ал. Лашков*

## ЯВЯВАНЕ НА ЧЕСТНИЯ И ЖИВОТВОРЯЩ КРЪСТ ГОСПОДЕН

Празникът Изнасяне на честния Кръст бил установен в деня първи август в Гърция от Константинополския патриарх Лука, при цар Мануил, а в Русия – от Киевския митрополит Константин и Ростовския епископ Нестор, при великия княз Андрей Юриевич.



Причината за установяването му била следната.

На цар Мануил и княз Андрей, живеещи в мир и братска любов помежду си, се случило в един и същи ден да излязат на война: първият от Константинопол срещу сарацините, а вторият от Ростов срещу българите (по това време великият княз живеел в Ростов: българи се наричали езичниците, обитаващи земите в долното течение на Волга, откъдето получили името си). Господ Бог им дарил пълна победа над враговете: гръцкият цар победил сарацините, а княз Андрей Боголюбски победил българите и ги покорил на себе си, заставяйки ги да му плащат данък.

Когато Андрей отивал на война, имал обичай да взема със себе си иконата на Пресвета Богородица, държаща на ръце Предвечния Младенец, нашия Господ Исус Христос, и изображението на честния Кръст Христов, който двама перен носели сред войската. Преди самата битка той възнасял към Христа и Божията Майка усърдни молитви със сълзи и се причастявал с Божествените Христови Тайни. Той се въоръжавал повече с това непобедимо оръжие, отколкото с мечове и копия, и повече се надявал на помощта на Всевишния, отколкото на храбростта и многобройността на войската си, знаейки добре изреченото от Давид: "Не на конската сила Той гледа, нито към вързината на човешките нозе благоволи; Господ благоволи към ония, които Му се воят, към ония, които се уповават на Неговата милост". С примера на своите благоговейни молитви, както и с пряка заповед, князът подтиквал към молитва и своите войници, и всички, застанали на колене, със сълзи се молили пред иконата на Пречистата Богородица и честния Кръст Христов. А великият княз, гледайки към иконата, се молел така:

- О, Владичице, родила Христа, нашия Бог! Всеки, който се надява на Тебе, няма да погине, и аз, Твоят раб, по Божия милост имам Тебе за своя защита и покров и - Кръста на Твоя Син - като двустранно оръжие срещу враговете. Умоли Спасителя на света, Когото държиш на ръцете си, силата на Кръста да бъде като огън, изгарящ враговете, които искат да влязат в битка с нас, и Твоето всесилно застъпничество да ни помогне да ги поведим.

След усърдна молитва всички целували светата икона и честния Кръст и без страх излизали срещу враговете: Господ им съдействал със силата на Кръста и Пречистата Богородица им оказвала помощ, ходатайствайки за тях пред Бога. Постоянно придържайки се към този обичай, великият княз не му изменил и преди битката с българите: той излязъл на война, имайки, подобно на цар Константин в древността, Кръста Господен пред войската. Руската войска обърнала българите в бягство и преследвайки ги, завладяла пет града; в числото им бил и град Бряхумов на река Кама. Когато след битката се върнали в стана си, видели, че от иконата на Божията Майка с Младенеца-Христа излизат светли лъчи, подобни на огнени, осияващи цялата войска; това се

случило в първия ден на месец август. Дивната гледка събвудила още повече мъжество и надежда у великия княз и той отново обърнал своите полкове в преследване на българите; подпалил повечето им градове, а на оцелелите наложил данък и опустошил цялата земя; след тази победа той се завърнал тържествено у дома.

Гръцкият цар Мануил излязъл с войската си против сарацините и в същия ден видял подобно чудо - от намиращата се сред войската заедно с честния Кръст икона на Пречистата Богородица със Спасителя излизали лъчи, които осиявали целия полк, и в този ден той победил сарацините.

Царят и князът съобщили, въздавайки слава на Бога, с особени послания един на друг за извоюваните с Божия помощ победи и за чудесното сияние, излизащо от иконата на Спасителя. След съвещание със старшите епископи, в знак на благодарност към Христа Спасителя и Неговата Пречиста Майка, те установили празника в първия ден на август. За възпоминание на кръстната сила, въоръжени с която победили враговете, те наредили на свещеника да изнася честния Кръст от олтара и да го полага в средата на църквата за поклонение и целуване от християните и за прославяне на разпнатия на кръст Господ Исус Христос. Освен това епископите наредили на този ден да се освещава вода, от което празникът получил своето название - изнасяне на честния Кръст, защото честният Кръст, заедно с други свети икони, тържествено се изнася на реки, кладенци и извори.

Да празнуваме, братя, въздавайки хвала и благодарение на всесилния Бог и наш Спасител Исус Христос и Неговата Пречиста Майка, Владичицата Богородица, благоговейно почитайки и честния Кръст Христов; но да празнуваме с благоговение, благоугаждайки на Бога, пребивавайки в мир и любов помежду си, вършейки дела на милосърдие и отдалечавайки се от грехове, помнейки страха Божий; та, като угодим на нашия Създател и Владика, да се удостоим с вечното празнуване заедно с всички светии, след деня, когато ще се яви знаменieto на Сина Човечески на небесата - честният Кръст Христов, предхождащ пришествието на Съдния на живи и мъртви, идващ със сила и слава голяма, и ще осияе всички праведни със светли и радостни лъчи. След завършването на съда ще предхожда всички светии, въвеждайки ги в Царството небесно, и всички светии ще блаженстват, радвайки се в безкрайни векове; към тях, по молитвите на Пречистата наша Владичица Богородица, всемилостивият наш Спасител Христос да причисли и нас грешните. Амин.

© Жития на светните, преведени на български език от църковно-славянския текст на Четни-миненте ("Четни-Минени") на св. Димитрий Ростовски.

## Православни беседи

### ЗА МЕН ЩЕ СЕ ПОГРИЖИ БОГ

Господин А. го измъчваше голям проблем. Постепенно започна да се парализира едната му ръка. Ходи по

лекари, но всички вдигаха ръце, не можеха да му предложат абсолютно нищо. Само му казваха, че парализата постоянно се развива и разпространява. Както беше притеснен, си мислеше, че единствената му надежда беше да се обърне към Стареца Пансий, когото познаваше и към когото изпитваше голямо благоговение. И така, отиде на Света Гора и му сподели болката си. Старецът с голяма любов го успокои и го посъветва да не се притеснява. Попита го още къде ще прекара нощта и господин АГ му отговори, че ще пренощува в манастира Кутлумуш. Тогава Старецът му даде жилетката си и му каза:

– Облечи я, за да не настинеш!

Господин А. я взе и облече от послушание и тръгна за манастира, където щеше да нощува. Само че в един момент усети, че ръката му, която беше парализирана в някаква степен, започна да се подобрява и постепенно стана съвършено здрава. С молитвите на Стареца се беше оправил. На другия ден се спусна до килията му и му благодареше горещо за истинската му бащина обич. Съблече жилетката, за да я върне на Стареца, само че той му каза:

– Няма нужда, задръж я за себе си.

Братът от любовестие настояваше казвайки:

– Ама на вас ще ви е нужна тук! Не е редно да я вземам аз.

– Взemi я брe, детето ми. За мен ще се погрижи Бог. Понеже ме вижда, че постоянно да кажем давам, ми дава постоянно и Той.

В този момент, докато „спорехме“, дойдоха двама поклонници, които ни прекъснаха спора, след като направиха поклон и поздравиха Стареца, извадиха от чантата си една торвичка, отвориха я и извадиха една съвсем нова жилетка и му я подадоха казвайки:

– Отче, не знаехме какво да ти донесем и ти носим тази жилетка.

Автор : Йеромонах Христоделос

## Новини от храма

### БЪЛГАРСКИЯТ ПАТРИАРХ НЕОФИТ ПОСЕТИ ХРАМ „СВ. ПРОРОК ИЛИЯ“



На 20.07.2015 г. в храм „Св. пророк Илия“ беше отслужена тържествена св. Литургия от Браницки епископ Григорий – викарий на Софийския митрополит и Патриарх Български Неофит, с чието благословение бе отслужена св. Литургия. Негово Светейшество вчера удостои енорията със своето внимание и присъства на празничното богослужение. Наши гости по случай храмовият празник бяха и главният секретар на Светия Синод архимандрит Герасим и протосингел на Софийска св. митрополия ставрофорен иконом о. Ангел Ангелов. След св. Литургия и прекрасната проповед на протосингела о. Ангел Ангелов, Протоиерей Емилиан

Костадинов поздрави Патриарх Неофит: *“Ваше Светейшество, изключителна радост е днешният ден за всички нас. Днес е храмовият празник на нашия небесен покровител свети пророк Илия и двама по-голям е празникът заради това, че Вие ни удостоихте с присъствие и благословихте всички ни. Благодарим Ви за Вашата всеотдайност, грижа и любов, които ни дарявате! Искам от името на свещенството и църковното настоятелство, православно братство при храма и нашата енория да изпрося от Вас винаги да присъствате в молитвите Ви и да продължавате духовно да ни подкрепяте, за да вървим и стигнем всички заедно там, където всички сме удостоени да следваме след Бога. Нека този скромен дар Ви напомня за нашата искрена любов. На многая лета Светейший Владико!”*

О. Емилиан поднесе благодарност също към Браницки епископ Григорий за грижите, които полага за нас и съпричастие с нашите проблеми и нашите радости: *„Винаги сте добре дошъл при нас. Ние също обичаме да бъдем заедно, да сме в единение и да повдигаме духа на всички хора, които идват да се черкват в този храм и хората, които обслужваме в социалната кухня и в неделното училище.”*



Беше отслужен и водосвет за празника след тържествената св. Литургия. Протоиерей Димитър Москов освети корбан в Социалната кухня при храма.

Пълна беше радостта за енорияшите от

дружбеният храм! Храмът беше препълнен от богомолци, макар и в делничен ден, дошли да почетат паметта на св. Пророк Илия.

## ПРАЗНИЧЕН КОНЦЕРТ



В неделя на 19.07.2015 след св. Литургия в храм „Св. пророк Илия“ децата от Неделното училище изнесоха празничен концерт. Със стихотворения и песни отпразнуваха децата 20 годишнината от освещаването на храма. Всички заедно – малки и големи пяха песните “Кой направил е цветята?”, “Богородице Дево” и избронха довердетелите на, които ни учи св. пророк Илия: вяра,



надежда, любов, милосърдие, кротост, мир, доброта, трудолюбие, мъдрост, послушание. В навечерието на Илинден децата изпитаха радостта от двойният празник и

бяха поощрени с подаръчета – тетрадки, скициници, Библии, книжки, дървени пъзелчета. Една от по-големите възпитанички на Неделното училище за деца почерпи своите приятели със специално приготвени и украсени от нея прекрасни сладки.

Благодарни сме, че бяхме заедно и споделихме радостта от празника!

## Детски свят

### ДУХОВНАТА ХРАНА

Съпругът на Весела ръководеше богатата фирма и семейството живееше в голямо материално доволство. Тя се грижеше само за домакинството и за децата. Обичаше реда и чистотата. Понеже имаше изобилие във всичко, тя се изучи да приготвя много вкусни ястия и предястия. Гостите ѝ мислеха, че е завършила училище по готварство. За това обаче тя изтънчи вкусовете на всички в семейството. Децата привикнаха към изискана храна и станаха капризни. Ако някой им предложи хляб и варен зеленчук, отказваха да се хранят. Предпочитаха да гладуват, докато не им се предложат блюда, пълни с месна храна и то непременно печена или пържена с гарнитурата. Без месо не минаваше нито един ден. Обедът и вечерята всеки ден бяха празнични. В резултат на това Весела позатлъстя, а децата ѝ много напълняха. Станаха лениви и намалиха успеха си в училище. Тя също промени начина си на живот. Като се нахранеше на обед обилно с мазнини, чувстваше потребност веднага да полегне. Понякога дори оставаше неразчистена масата. Заспиваше, а като се събуди, настроението ѝ ставаше потиснато. Измъчваше я някаква скъка. За да се разсее, повикваше съседката си на кафе, придружено с изискани сладкиши и сокове. Започваха празни разговори. Разнищваше се животът на близки и познати и непременно се стигаше до клюките. Това временно я разведряваше, но вътрешната тежота не я напускаше. Много се зарадва, когато един ден дойде на гости нейната приятелка от ученическите години. За нея споделяше всичко. Този път разговорите не тръгнаха по обичайния ред за лични и семейни неща. Приятелката ѝ си позволи откровено да ѝ каже:

- Весела, не те намирам весела, въпреки че си устроена много добре и в семейството ти всичко върви добре. Много си се променила. Ти не си същата.

- Така е. Има нещо в моя живот, което ми липсва. Не мога да го открия какво е то – потвърди Весела.

- Аз ще ти помогна. Останаха в дълъг откровен разговор. Приятелката ѝ, която живееше по друг начин, направи сравнения, които показаха на Весела, че телесната презадоволеност потиска дъха. На признанието ѝ, че няма радост, приятелката ѝ направо каза:

- Изворотът на радостта не е в стомаха, а в сърцето. Ти трябва да обърнеш внимание на душата си, която линее от глад. Разбраха се приятелски. Грещаха се често и беседваха за вярата в Бога. Весела започна да четете духовни книги. Много се изненада, като се убеди в дълголетие на отшелниците, които се хранели с

оскъдна постна храна. Тя беше разумна и промени начина си на живот. Погрижи се и за съпруга, и за децата си. Първо остави цигарите и алкохола, намали кафето и започна да готви без излишни тлъстини. В сряда и петък яденето беше постно. Преди изповед и свето Причастие всички постеха по цяла седмица. Отначало капризните стомаси протестираха, но се свикваше. Децата започнаха да се радват на зеленчуковата супа. Разбира се, те не се лишаваха съвсем от месо и млечна храна, но във всичко имаше мярка и ред. Това изисква Църквата, а и медицината го препоръчва. Избегна се напълно затлъстяването. Децата станаха ведрни, пъргави и повишиха успеха си. Като получаваша благодат от църковните тайнства, промениха и характера си към добро. Семейството започна духовен живот – имаше време и за домашна молитва, и за молитва в храма, и за вършене на добри дела. Докато по-рано Весела изхвърляше при отпадъците останалата неупотребена храна, сега започна да я събира и я раздаваше на бедни. Това ѝ носеше непозната радост. Един ден занесе на самотен старец топла супа, парче кашкавал и плодове. Той благодари през сълзи, а в нейното сърце разцъфна сладка радост. Като се върна, завари приятелката си.

- Весела, ти сияеш от радост. Какво се е случило? – запита я тя.

Не обясни къде е била, а започна направо:

- Ти ме спаси с уроците за духовната храна, която трябва да стон над телесната. Разбрах, че грижата за тялото трябва да бъде умерена. Духовният живот извисява и награждава още тук със светла радост, която в отвъдния живот е вечна.

Автор: Монахиня Валентина (Друмева)

Източник: "Православно Вероучение за деца"

### ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

26 юли † 8 Неделя след Петдесетница. Св. свщмчк Ермолай и другарите мч. Св. прпмчца Параскева. Гл. 7, үтр. ев. 8, ап. 1 Кор. 1:10-18 (с. 121), лит. ев. Мт 14:14-22

27 юли \* Св. вмчк Пантелеймон. Св. Седмочисленици. Успение на св. Климент, архиеп. Охридски. Ап. Евр. 7:26-8:2 (с. 528), лит. ев. Ин 10:9-10 (Тип. с. 380)

28 юли Св. апли и дякони Прохор, Никанор, Тимон и Пармен

29 юли Св. мчк Калиник. Св. свщмчк Висарийон Смоленски

30 юли Св. апли от 70-те Гила, Гилуан и другарите им (Богородични заговезни)

31 юли Св. праведен Евдоким Кападокийски

1 август Св. мчци 7 братя Макавеев. Св. Голомония. Св. Елеазар. Произхождение (изнасяне) на св. Кръст (Водосвет) (Начало на Богородичния пост) (Тип. с. 383)

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Емилиан Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: [www.svetiilia.bg](http://www.svetiilia.bg)